

[Glønborg]

Det har altid været, det er, og det vil altid være en mærkesag for Kristeligt Folkeparti at arbejde for de allerdårligst stillede. Det er simpelt hen en forudsætning for, at vi kan tillade os at benytte navnet Kristeligt Folkeparti.

Herhjemme kan det somme tider være svært at finde frem til, hvem det egentlig er, der er de dårligst stillede, og derfor har vi ofte nogle debatter om, hvem det egentlig er, og da farer der somme tider nogle beskyldninger igennem luften, som vi heldigvis ikke skal ind på i dag.

Men når vi ser ud af egne vinduer ud over Danmarks grænser, kan vi ikke være i tvivl om, at der lever millioner af mennesker uden for Danmarks grænser, som er betydelig dårligere stillet, end nogen inden for vore egne grænser er. Og derfor kan der ikke være nogen som helst tvivl om, at når vi vil arbejde for de allerdårligst stillede, må dansk ulandsbistand prioriteres højt på vort udgiftsniveau. De skal hjælpes.

Målet er jo ikke at give pengene ud, men at bringe en hjælp, og derfor vil jeg gerne sige tak til både Rigsrevisionen og kritiske journalister og alle mulige andre, som kommer og prikker til, hver gang vi har et eksempel på, at nogle af ulandsbistandsmidlerne er brugt på en forkert måde. Tak for det!

Men så skal det også siges højt og tydeligt, når vi har en lang række eksempler – og det er heldigvis de fleste – på, at dansk ulandsbistand virker lige bestemt sådan, som den skal.

Det har været meget nyttigt at have Udenrigsudvalget helt ude i marken, helt ude på græsrodsniveau, for med egne øjne og fingre og næse og alt, hvad der nu skulle til, at konstatere, at ulandsbistanden faktisk hjælper. Vi har på denne rejse mødt så mange mennesker, hvis daglige situation, hvis hele tilværelse er blevet højnet i kraft af midler, der er kommet fra dansk bistand.

Tilliden til Danidas arbejde blev styrket under udvalgets rejse, og derfor vil jeg også gerne sige, at når der i den dagsorden, som er foreslået af regeringspartierne og Socialdemokratiet, står, at vi tager fordelingen af bistanden, som den er indeholdt i den rullende femårsplan, til efterretning, kan Kristeligt Folkeparti godt acceptere den del af fordelingen, som er omtalt, hvor man viser, hvor mange procent der skal gå til multilateral bistand og hvor mange til bilateral bistand.

Der er her sket en lille forskydning til fordel for den bilaterale bistand. Og jeg vil gerne give som signal her fra Kristeligt Folkeparti, at vi tror, det skridt er taget rigtigt. Vi har altid været varme tilhængere af en fifty-fifty-ordning her – vi måtte ikke svigte den multilaterale hjælp, her måtte vi også være i spidsen – men når Danida faktisk viser, at man udfører et meget sobert arbejde, synes jeg også, vi godt kan tillade os at gå en lille smule i retning af lidt mere bilateral hjælp. Jeg synes også, det er lykkedes os at yde den på en sådan måde, at man kan sige, der ikke er fulgt politiske eller kulturimperialistiske bindinger med. Så langt, så godt.

Dernæst minder jeg lige om, at forudsætningen for, at vil kan yde ulandsbistand, er, at vi har en vilje og en evne til at finde pengene på vore egne budgetter. Og det betyder, at der skal besparelser til herhjemme, egne besparelser både på det private og på det offentlige forbrug. Hvis vi bare er i stand til at stå og råbe højt, at nu skal ulandsbistanden stige, men ikke er villige til at finde midlerne dertil uden at skulle gå ud at låne dem i udlandet, er det jo hykleri, og det skal vi holde os langt fra.

Derfor må det være tindrende klart, at alle vi partier, der står sammen om at ville have en fortsat stigning i dansk ulandshjælp, har et ansvar for at anvise, hvor pengene skal komme fra herhjemme, ellers er det rent hykleri.

For så vidt angår den dagsorden, som Socialdemokratiet og regeringspartierne er blevet enige om, kan Kristeligt Folkeparti fint gå ind for de første to tredjedele – dér står det, vi er enige om – og den sidste tredjedel kunne vi også godt have været enige om, hvis vi fortolkede den ligedan. For hvis der med fordeling menes det, som jeg lige har henvist til, er det i orden. Men med fordeling er der jo også godkendt fordelingen imellem de tolv lande, der er nævnt, og hvad det angår, er Kristeligt Folkeparti ikke enig med regeringen. Det betyder ikke, at vi opsiges huldskab og troskab med hensyn til samarbejdet om dansk ulandsbistand med udenrigsministeren fremover, for det gør vi ikke – min ros af talen i dag står uimodsagt – men det skal altså siges, at vi er ikke enige i valget af de tolv lande, og jeg kan godt sige meget kontant og klart ligeud, at vi ikke er enige i, at Thailand skal med. Vi synes at udviklingen i Thailand nu er sådan, at det må være et land, hvor vores ulandsbistand er på vej til afvikling, og derfor